

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 czerwca 2016 r.,
sprawy **A. G.**,
oskarżonego z art. 190 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.,
z dnia 15 grudnia 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.,
z dnia 29 kwietnia 2015 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje, jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć oskarżycieli posiłkowych: K. B., P. W., Z. G. i „T. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” – Spółka komandytowa, w częściach równych.**

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o popełnienie dwóch przestępstw z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz o popełnienie dwóch przestępstw z art. 288 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2015 r., Sąd Rejonowy w P. uniewinnił oskarżonego A. G. od popełnienia czynów z art. 190 § 1 k.k., zaś w zakresie czynów z art. 157 § 2 k.k. postępowania umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 7

k.p.k.; a ponadto uniewinnił oskarżonego A. G. od popełnienia przestępstw z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 15 grudnia 2015 r., po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasacje od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak prawidłowego, wszechstronnego i rzetelnego odniesienia się do postawionych w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych zarzutów.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych są bezzasadne i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym ich oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, Lex nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12*).

Te uwagi natury ogólnej, odnoszące się do zasad i granic postępowania kasacyjnego, stały się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych kasacjach i treści ich uzasadnienia, które w istocie – w znacznej części – stanowią powtórzenie zarzutów apelacji, jaką pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wywiódł od wyroku Sądu I instancji. Co więcej, lektura wniesionych w niniejszej sprawie nadzwyczajnych środków zaskarżenia prowadzi do wniosku, że autor kasacji w istocie kwestionuje poczynioną ocenę materiału dowodowego oraz ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, które następnie zostały zaaprobowane przez Sąd odwoławczy. Obecnie skarżący podniesione w apelacji zarzuty poprzedza zarzutem naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., twierdząc że Sąd *ad quem* nieprawidłowo odniósł się do zarzutów apelacji. W tym kontekście przypomnieć należy, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. ma charakter bezwzględny i nakazuje sądowi odwoławczemu rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (*zob. np. wyrok SN z dnia 28 maja 2008 r., II KK 332/07, LEX nr 435359*), natomiast z dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k., odczytywanej w powiązaniu z art. 433 § 2 k.p.k., wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że obowiązkiem sądu odwoławczego jest przedstawienie w pisemnych motywach wyroku powodów oddalenia (bądź uwzględnienia) zarzutów apelacji (odwołania), przy czym prezentowane rozważania winny odnosić się do wszystkich zarzutów, zaś treść tych rozważań nie może ograniczać się jedynie do ogólnych stwierdzeń powielających np. treść art. 7, 5 § 2 czy 4 k.p.k.

Lektura pisemnych motywów orzeczenia sądu odwoławczego prowadzi natomiast do wniosku, że wymogom określonym w ww. przepisach art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. sąd ten sprostał. Sąd Okręgowy odniósł się bowiem do zarzutów naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. i trafnie wskazał, że uniewinnienie A. G. od zarzutu gróźb karalnych nie miało swojego źródła jedynie w jednej czy dwóch pojedynczych okolicznościach, a ponadto że całkowicie zasadne było przywołanie wieloletniego i nabrzmiałego konfliktu pomiędzy braćmi G. i ocenienie materiału dowodowego przez ten pryzmat (*s. 2 uzasadnienia*).

Tożsamy zarzut Sąd odwoławczy prawidłowo rozpoznał także w odniesieniu do rzekomego sprawstwa oskarżonego co do czynów z art. 288 § 1 k.k. W tym zakresie w szczególności – czego pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zdaje się nie dostrzegać – Sąd *ad quem* wskazał na znaczenie przeprowadzonego eksperymentu procesowego, który podważył wiarygodność świadków oskarżenia; odniósł się także do uznanej za wiarygodną opinii biegłego, a w efekcie trafnie skonstatował, że A. G. nie jest jedyną osobą, która mogła dokonać uszkodzenia pojazdów. W ten sposób Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutów obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. Twierdzenie natomiast, że zarzuty te nie zostały przez Sąd Okręgowy rozpoznane stanowi jedynie wyraz przyjętego *a priori* stanowiska, iż A. G. popełnił zarzucane mu przestępstwa – z bezkrytycznym pominięciem stanowiska tak Sądu I instancji, jaki i Sądu II instancji.

Wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym nie może spowodować także zarzut niewłaściwego rozpoznania zarzutu naruszenia art. 384 § 2 k.p.k. w zw. z art. 53 k.p.k. O ile rzeczywiście na rozprawie w dniu 4 czerwca 2014 r. doszło do naruszenia art. 384 § 2 k.p.k. poprzez zarządzenie opuszczenia sali rozpraw przez oskarżycieli posiłkowych na czas przesłuchania Z. G., co przyznał także Sąd odwoławczy, to jednak trafnie uznano, że nie miało to wpływu na możliwość realizowania swoich praw przez strony i nie wykazano w żaden sposób, aby naruszenie to miało jakikolwiek wpływ na treść orzeczenia. Jeszcze raz przypomnieć bowiem należy, że przy całym przesłuchaniu Z. G. był obecny pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, a potem odczytano nieobecny oskarżycielom złożone przez Z. G. zeznania i umożliwiono im zgłoszenie pytań, których jednak nie mieli (k. 353).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążył oskarżycieli posiłkowych w częściach równych.